

и изкуството му остана докрай тѣсно свързано съ тая школа. То бѣ сериозно, правдиво, искрено, човѣчно — изкуство, което иде отъ живота, което не е съчинено на сцената.

Спремъ ли погледъ на играта му, ще откриемъ ценни качества, които изтъкватъ солидността на неговото актьорско изкуство.

Естествеността на играта бѣ необходима за артиста Богомилъ Андреевъ. Той винаги почваше смѣло съ нея, но никога не приключваше играта си само съ нея, защото много добре знаеше: естествеността приближава изкуството до живота, но все пакъ тя не е всичко за сценичното изкуство.

Която и роля на Б. Андреевъ да се вземе, тази характерностъ ясно се подчертава. Между неговитѣ образи на старци остава трайна следа учителятъ по философия д-ръ Барани Домокошъ отъ „Матура“. Естественъ, благъ, сърдеченъ, мечтателенъ старецъ, съ чудно наблюдателно око и справедливо чувство къмъ всички. Годиинитѣ и житейскиятъ опитъ сж дали своето благородство на ума и на побѣлѣлата му глава. Какъвъ естественъ животъ лѣхаше отъ този напълно живъ човѣкъ на сцената !

Въ д-ръ Домокошъ Б. Андреевъ вложи много отъ своята естествена мъдростъ и изумителна простота. И затова душевниятъ животъ на д-ръ Домокошъ поразяваше зрителитѣ. Сякашъ актьорътъ бѣ отдѣлилъ голѣмъ кжсъ отъ